

Orkaters 'Cecilia' van weemoed doortrokken

Er zit nauwelijks leven meer in. Niet in hem, de ziekelijke echtgenoot die aan zijn stoel gekluisterd op het einde wacht. Niet in de relatie met zijn vrouw, die hem plichtsgetrouw verzorgt. Waar liefde ooit heerste, hebben nu koppigheid en verzuring de overhand gekregen. Of smeult diep van binnen nog altijd het vuur dat hen in een ver verleden samensmolt?

Ria Marks en Titus Tiel Groenestege wekken wel die indruk. Achter hun herkenbare gekift en dito verwijten lijkt in 'Cecilia en het meisje voor ½ dagen' voortdurend een stil verlangen schuil te gaan. Dat zorgt voor een onderhuidse spanning die voelbaar is, die doorklinkt in hun woorden, maar meer nog in hun subtiele spel. Waarmee deze twee spelers de lijn doortrekken uit 'Valse wals', 'Bankstel' en 'Zucht', drie eerdere eenakters waarin zij samen te zien waren.

Toch zijn er verschillen. Niet alleen gebruiken de twee nu ook de dialoog als middel om zich uit te drukken, daarnaast zorgt een derde personage dit keer voor extra dynamiek. Nadat de vrouwelijke helft van het kibbelende echtpaar geopperd heeft dat een meisje voor halve dagen haar taak flink zou kunnen verlichten, komt Nynke Laverman binnenvallen. Zij werpt zich op als hulp. Al is de vraag gegrond wie zij nu eigenlijk komt helpen in dit stuk van Orkater.

Moniek Kramer schreef en regisseerde deze poëtische en soms finzinnig komische muziektheatervoorstelling, waarvoor Boudewijn Tarenskeen de composities maakte. Ze worden ten gehore gebracht door Oleg Fateev op accordeon en Nynke Laverman als zangeres. Hun inspanningen dragen bij aan de prachtige sfeer van weemoed waarvan 'Cecilia en het meisje voor ½ dagen' doortrokken is. Want zelfs als liefde hervonden wordt, blijft een hernieuwd verlies uiteindelijk onvermijdelijk.

Door Marco Weijers

15 januari 2007